

Afscheid van Peumans

“Ik begrijp ook wel dat niet elke N-VA'er staat te juichen met mijn komst. Je neemt altijd iemands plaats in. Altijd is er wel een of andere kabouter bang om zijn paddenstoel te verliezen. En dan heb je ook nog de oud-linkse erfgenamen van de Volksunie die mij niet lusten. Maar die sterven langzaam uit.” Aan het woord is de flamboyante en welbespraakte maar niet altijd fijnbesnaarde libertariër **Jean-Marie De Decker**, die zijn *come back* maakt in de federale politiek als onafhankelijk lijstduwer in de kustprovincie.

‘Kabouter’ **Jan Peumans** moet de judoka uit Middelkerke helaas gelijk geven in verschillende interviews die de jongste dagen verschenen naar aanleiding van de uitgave van zijn biografie : de Vlaams-progressieve ‘noordflank’ van de partij? *“Die flank bestaat niet meer”*, antwoordt Peumans kort en goed in *De Morgen*. In het kielzog van **Annick De Ridder** werd de partij bevolkt door allerlei liberale opportunisten. Maar voor een Vlaamse ondernemster als **Grete Remen** die opkomt voor de verankering en ondersteuning van het Vlaamse economische weefsel is kennelijk geen plaats in de partij : het parlementslid dat regelmatig een alternatief geluid liet horen is tot groot ongenoegen van Peumans van de lijst gehaald.

Zonder de minste schroom volgt Jan Jambon de agenda van VOKA : hij wil komaf maken met het centraal loonoverleg, niet zozeer om het – in confederale zin – naar Vlaanderen en Wallonië te brengen, maar naar het sectorale of bedrijfsniveau. Ook in de kleinhandel wil de partij liberaliseren : de verplichte sluitingsdag voor winkels moet op de schop en openingsuren moeten worden opgerekt.

Peumans is bevreesd dat zijn partij zijn gronddoelstelling, een onafhankelijke republiek loslaat. *“De partij is er blijkbaar niet meer mee bezig, maar ik sta nog steeds achter artikel 1 van onze statuten, jazeke”*, verklaart hij nog aan *De Morgen*. De tegenstem van ‘Einzeganger’ Peumans wordt in zijn partij meer beluisterd en gerespecteerd dan hij zelf vermoedt, zegt Bart De Wever *“Zoals Peumans kan een partij er één verdragen, geen drie”*.

Het is ook door Peumans dat Spanje recent de diplomatieke betrekkingen met Vlaanderen heeft verbroken. In het afgelopen najaar haalde hij op eigen gezag de fototentoonstelling over het democratisch proces voor Catalaanse onafhankelijkheid – en de Spaanse repressie - in het parlement binnen. Het was nog maar eens een gelegenheid om – in aanwezigheid van de Catalaanse banneling **Carles Puigdemont** – schande te spreken over de opsluiting, nu al meer dan een jaar, van Catalaanse politici, die hij onverbloemd politieke gevangenen noemt.

Dit alles in schril contrast met het Europees parlement dat er onlangs nog maar eens alles aan gedaan heeft om Puigdemont het spreekrecht te ontnemen onder het mom van een zogezegd ‘veiligheidsrisico’. In een vlamme brief aan **Antonio Tajani**, de voorzitter van het Europees parlement die een geplande conferentie van Puigdemont en zijn opvolger, de Catalaanse minister-president **Quim Torra**, heeft verboden schrijft Peumans : *“In uw functie als voorzitter van het Europees Parlement hou ik u persoonlijk verantwoordelijk voor de schending van deze democratische rechten.”* Door de weigering versterkt Tajani de polarisatie tussen Spanjaarden en Catalanen : *“Dat is niet de beste manier om alle Europese volkeren te verenigen.”*

De Limburgse brompot is, met andere woorden, allesbehalve een grijze muis. Sedert zijn voorzitterschap wordt er op de jaarlijkse elf juliviering in het Brusselse stadhuis ook echt iets gezegd. Brussels parlementslid **Els Ampe**, die het bestond hem tijdens die plechtigheid in de rede te vallen, zal het niet tegenspreken. Jammer dat hij nu afscheid neemt van de nationale politiek.

Bernard DAELEMANS